

Jocelyn Oliver:

Povest o Robinu Hoodu

4. poglavje: Kako je vitez pomagal Robinu Hoodu.

Veseli možje iz Zelenega gozda so bili mojstri v vseh telesnih vajah največji mojstri pa v streljanju z lokom. Kakih šest izmed njih jih je bilo takih strelcev, da jim v vsej deželi ni bilo enakih, in njihova spretnost je postajala od leta do leta čudoviteša; zakaj umodnika in puške v tistih časih še niso poznali, in kdor je hotel streljati jelene in ptiče v gozdu, je moral vzeti lok v roke.

Nihče izmed njih pa ni bil tako izurjen strelec kakor Robin Hood sam, ki je slovel zaradi svoje spretnosti po vsej deželi.

Nekega dne se je zgodilo, da je nottinghamski šerif, zakleti sovražnik Veselih mož, razglasil, da bo priredi tekmo v streljanju z lokom, ki se je smejo udeležiti strelci iz vse severne Anglije. Tisti, kdor bo najbolje streljal, dobi za plačilo srebrno puščico z zlato ostjo.

Ko je Robin Hood to slišal, ga je pograbila huda izkušnja, da bi šel na tekmo. Dati svoje življenje sovražniku v roke, je bila sicer blazna predrznost, a prav takšna drzna podjetja je imel rad

— saj je zmerom iskal prigod.

Maid Marian ga je prosila, naj nikar ne gre, ker se je bala, da se ne bi pogubil. Če bi se še tako spretno našemil in preoblekel, je bilo vendar mogoče, da ga spoznajo in primejo! V tem primeru ga ni čakalo nič drugega kakor sramotna smrt.

Nekaj časa se je Robin Hood res premagoval, nazadnje, ko je bila izkušnja le prehuda, je pa rekel svojim možem:

»Pripravite se, da pojedete z menoj, zakaj tega poziva ne smemo zamuditi. Pokazati moramo šerifu, da smo mi najboljši strelci v vsej severni Angliji.

Dan tekme je prišel in velikanska množica strelcev se je zbrala v Nottinghamu. Vsi so bili mojstri svoje umetnosti, izbrani lokarji iz mest in vasi vse severne Anglije, in majhna reč jim je bilo, na veliko razdaljo precepiti s svojimi puščicami tenko šibo. Toda med njimi je bil tujec visoke postave, v plašču in oglavnici, ki je streljal bolj od vseh drugih tekmovalcev.

Njegove puščice so nezgrešljivo zadevale v cilj, in z vsakim strelom je precepil šibo, zasajeno tako daleč, da je drugi niso mogli pogoditi. Zato je nazadnje ta strelec dobil plačilo — srebrno puščico z zlato ostjo.

Šerifa, ki je opazoval to čudovito streljanje, je obhajal čedalje nestrpnější sum.

»Kdo je ta tujec, ki prihaja sam Bog si ga vedi od kod in ki tako zlahka prekaša izbrane strelce iz vse dežele?« je mislil sam pri sebi. »Na vsem Angleškem je samo eden, ki bi utegnil tako streljati, in ta je glavar hajdukov. Pa ne da bi bil naš zmagovalec Robin

In takoj je zatrobil v rog in zaklical Hood?« (Konec prihodnjic.)

Kr. Andersen :

Pravljica o materi

Mati je sedela pri svojem bolnem otroku. Vsa je bila v strahu, da bo umrl. Bledo je ležalo dete, mali očeski je zaprlo, nalahno je dihala in zdaj pa zdaj je dihanje pretrgal globok vdih, težak kakor vzdihljaj; in mati se je še z večjo bolestjo ozrla na svojega ljubljenca.

Tedaj je potrkala na vrata in vstopila je uboga starka, ki je bila ogrnjena v veliko konjsko odejo; kajti ta greje, in gorkote je potrebovala, ko je zunaj gospodarila mrzla, zima in je ostra burja brila človeku v lice.

Ker se je starka kar tresla od mraza in je otrok pravkar za trenotek zaspal je mati postavila na peč lonček čaja, da bi ga ogrela zanjo. Starka je sedla in jela pozibavati otroka, in mati je sedla na stol zraven nje, gledala na svoje bolno dete, ki je globoko zanjelo sapo in vzdignilo malo ročico.

»Kaj ne da obdržim svojega otroka?« je vprašala starko. »Ljubi Bog mi ga ne bo hotel vzeti!«

Starka, ki je bila Smrt sama je pोकimala tako čudno, da je lahko pomenilo da in ne. Mati je sedela s povešeno glavo in solze so ji tekale čez lica. Glava ji je postala težka, tri dni in tri noči že ni zatisnila očesa, in zdaj je zaspala, a le za hip potem je tresoč se od mraza skočila pokonci: »Kaj naj to pomeni!« je zakričala in se ozrla na vse strani. A starka je izginila in njen otrok je izginil; starka ga je vzela seboj. In v kotu je pela in pela stara

ura, velika svinčena utež je pravkar dosegla tla in »bum!« ura se je ustavila.

Uboga mati je stekla iz hiše in klicala svojega otroka.

Zunaj sredi snega, je sedela žena v dolgem črnem oblačilu ter dejala: »Smrt je bila pri tebi v sobi, videla sem jo, kako je odhitela z otrokom; hit rejša je kot veter in nikdar ne vrne, kar je vzela!«

»Samo pot mi pokaži, kamor je šla!« jo je prosila mati, »pot mi pokaži in našla je bom!«

»Pot poznam!« je rekla žena v črnem, »a preden ti jo pokažem, mi moraš zapeti vse pesmi, ki si jih pela svojemu otroku. Rada jih imam, že prej sem jih poslušala. Jaz sem Noč, videla sem tvoje solze, ko si prepevala.«

»Vse jih bom, vse zapela!« je zaihtela mati, »le zadržuj me nikari, da jo še ujamem, da najdem svojega otroka!«

A Noč je sedela nemo in tiho, in tedaj je mati vila roke, pela in jokala, in to je bilo mnogo pesmi, a še več solza. In nato je rekla Noč:

»Pojdi na desno, v temni jelovi gozd zavij, tjakaj sem videla hiteti Smrt s tvojim otrokom.«

Globoko v gozdu so se križale poti in mati ni vedela, kam naj zavije. Tr

nulja se je krivenčila tam, ne listja ne cvetja ni imela; saj je bilo pozimi in ivje je krasilo njene veje.

»Ali nisi videla iti tod mimo Smrt z mojim otrokom?«

»Da,« je dejal grm, »le povem ti ne prej, kam je krenila, če me ne ogreješ na svojem srcu. Vidiš, da zmrzujem, sam led me je že.«

In tesno jo je pristisnila na srce, da bi jo bolje ogrela, in trni so se ji zadirali v meso. da ji je kri v težkih kapljah lila iz ran. In grm je pognal mlado, zeleno listje in cvetje si je odprlo v mrzli zimski noči. Tako toplo je oilo na srcu žalostne matere. In trnulja ji je pokazala pot, po kateri mora kreniti.

Nato je prišla do širnega jezera, kjer ni bilo videti ne ladje, ne čolna. Led na vodi še ni bil dosti trden, da bi nosil človeka, voda tudi ni bila dosti plitva, da bi se jo upala prebroditi, a čez je morala priti, svojega otroka je morala najti. V obupu je pokleknila na breg, da bi izpila jezero, a to je človeku seveda nemogoče. Toda žalostna mati je mislila, da se bo mogoče zgodil čudež.

»Ne, to ne gre!« je reklo jezero, »daj, pomisliva raje, morda se pogodi. Moje največje veselje je nabiranje biserov, in tvoje oči sta najkrasnej-

ša, kar sem jih kdaj videla. Če jih izjokaš vame, pa te poneseš do velikega cvetličnjaka, kjer prebiva Smrt in kjer goji cvetje in drevje.«

»Kam pojdeš?«, je vprašala gospa. Hotela je ciganko Ančo zadržati: —

»O, česa vsega ne bi dala, da bi le prišla do svojega otroka!« je odgovorila mati med solzami in še obilneje so tekle solze, dokler se niso njene oči potopile na dno jezera in se spremenile v dragocena bisera. In jezero jo je vzdignilo ter jo na enem samem valu ponese na breg onstran vode, kjer se je dvigala milje široka čudovita palača. Ne razložil bi, ali je gora z gozdovi in votlinami, ali je delo človeških rok. A uboga mati tega ni mogla videti, ko si je vendar izjokala oči.

»Kje bom našla Smrt, ki mi je utekla z otrokom!« je obupovala.

»Ni je šel!« se je odzvala stara grobarka, ki ji je bilo poverjeno nadzorstvo nad ogromnim cvetličnjakom Smrti. »Kako si našla pot sem, kdo ti je pomagal?«

»Ljubi Bog mi je pomagal!« je odgovorila, »on je usmiljen in to boš tudi ti! Kje naj iščem svojega otroka?«

»Jaz ga ne poznam!« je rekla žena. »Ti pa viditi ne moreš!« — Mnogo

cvetlic in dreves je to noč usehnilo, Smrt skoraj pride in jih presadi! Gotovo, veš da ima vsak človek, kakršen že je, svoje življenjsko drevo ali življenjsko cvetko; na zunaj so take, kot drugo cvetje in drevje, le da jim srce bije. Tudi otroška srca že bijejo! Utri-

panju srca prisluškuj, morebiti spoznáš srce svojega otroka. A kaj mi daš če ti povem, kaj moraš še povrh tega storiti?»

»Ničesar več nimam, kar bi ti dala!« je rekla obupna mati, »a iti hočem za te na konec sveta!»

»Tam nimam kaj početi«, ji je odvrnila grobarka, »a ti mi lahko daš svoje dolge, črne lase; sama veš, da so lepi in tudi meni so všeč. Moje sive dobiš zanje, to je še zmeraj nekaj!»

»Če drugega nič ne zahtevaš«, je rekla, »to ti dam rada«. In dala ji je svoje lepe črne lase in dobila v zamen snežnobele starkine.

Šli sta nato v veliki cvetličnjak Smrti, kjer je čudno vsevprek raslo cvetje in drevje. Tu so se pod steklenimi zvonci šopirili hiacinti in velike, kot drevo silne potonike, tu so rasle vodne rože, nekatere sveže, druge pol usehle; belouške so se zaredile v vodi in črni raki so se zagrizli v stebila. Tu so se košatile prekrasne palme, hrasti in platanane in nato spet zvočniki in drhteče materine dušice, vsako drevo in vsaka cvetka je nosila posebno ime, vsaka je predstavljala eno človeško življenje. Človek je še živel, eden na Kitajskem drugi v Gr. nlandiji, po vsej širni zemlji naokoli. Tu so mogočna drevesa poganjala iz majhnih lončkov, tako da so vsa skrivečena skoraj že razgnala svoje lonce. Mnogokje je bilo videti majhno nežno cvetko v mastni zemlji, od vseh strani zavarovano z mahom in s skrbjo gojeno. — Žalostna mati se je sklanjala nad najmanjšimi rastlinicami in poslušala, kako jim tolče srce in med milijoni je spoznala srce svojega otroka.

»Tale jel!« je radostno vzkliknila in pobožala majhen plav podlessek, ki se je ves uvel nagnil na stran.

»Ne dotekni se cvetke!« jo je posvarila starka, »stopi sem in ko se prikaže Smrt, ki je že dolgo pričakujem, ji ne daj izruvat podleska. Zagrozi ji, da boš ti prav tako izruvala drugo rastlino; tega se bo ustrašila. Odgovorna je ljubemu Bogu, da se brez njegovega dovoljenja nobena ne izruje.«

Nenadoma je ledeno mrzlo zapihalo skozi dvorano in slepa mati je lahko začutila, da se bliža Smrt.

»Kako si našla pot semkaj?« je vprašala Smrt, »kako si mogla priti sem hitreje od mene?«

»Mati sem!« je odvrnila.

In Smrt je stegnula roko po mali, nežni cvetki, a mati je trdno sklenila roke nadnjo in jo zakrila, tesno jo je oklenila, a vendar je bila vsa v strahu, da se ne bi doteknila kakšnega lističa. Tedaj ji je Smrt dehnila na roke in mati je začutila, da je njen dih bolj mrzel kot mrzla burja in roke so ji otrple omahnile.

»Kaj moreš ti proti meni?« je rekla Smrt. »Zato pa Bog more!« jo je zavrnila mati.

»Jaz storim le, kar mi On veli!« je dejala Smrt. »Jaz sem njegova vrtnarica!« Vse njegove cvetke in drevesa tu izrujem in jih presajam na veliki rajski vrt, v neznano deželo; kako pa tam rastejo in kako je tam, tega ti ne smem povedati!«

»Otroka mi vrni!« jo je rotila mati, jokala je in prosila. A zdajci je z obema rokama zgrabila dvojico lepih cvetk zraven sebe in zagrozila Smrti: »Vse tvoje rože ti populim, tako sem nesrečna!«

»Ne dotakni se jih!« jo je pozvarila Smrt. »Praviš, da si nesrečna, in zdaj hočeš neko drugo mater napraviti prav tako nesrečno!«

»Drugo mater!« je zatarnala mati in spustila cvetki.

»Tu imaš svoje oči!« je rekla Smrt, »Iz jezera sem jih potegnila, tako bleščeče so se svetile. Nisem vedela, da so tvoje. Vzemi si jih, svetlejše so kot prej; vzemi si jih in poglej v globoki vodnjak, ne daleč od sebe. Povedala ti bom imena obeh cvetk, ki si ju hotela izruvat in videla boš njuno prihodnost vse njuno življenje, videla boš, kaj si hotela uničiti in razdejati!«

Pogledala je v vodnjak. Blažena radost jo je spreletela, ko je zagledala, kakor je eden izmed njiju postal blagoslov sveta, ko je videla, koliko sreče in veselja je dal svetu. Videla je življenje drugega, in bilo je veriga skrbi in pomanjkanja, gorja in bede.

»Oboje je božja volja!« je rekla Smrt.

»Katera izmed njiju je cvetka sreče in katera je cvetka sreče?: je vprašala mati.

»Tega ti ne povem!« je rekla »a vsaj to vedi, da je ena bila cvetka tvojega otroka, bila je usoda tvojega otroka, ki si jo videla, bodočnost tvojega lastnega otroka.«

Mati se kljub zdravnikovemu trudu in kljub zdravilom ni več zavedla in je zatisnila trudne oči za vedno. — Ciganka Anča je bila namah osamljena. Ni imela ne bratov, ne sester, ne tet in ne stricev. Oče pa ji je bil umrl že davno. — Z globoko žalostjo v temnih očeh je krenila v gozd, v njegovo neizmerno širino in v njegovo neomejeno svobodo

Kam se naj obrne sirota brez doma in sorodnikov? A ciganka Anča je odvrnila: »Kamorkoli v gozd!« Neutešna želja jo je klicala in vabila na večno romanje po stezah neznanu kam.

»Pojdi z menoj v mesto,« jo je vabila gospa, »pri meni boš, meni enaka, v šolo te dam in boš dekle, kot ga nima mestol.« Vabila je in vabila gospa v vsej svoji dobroti in končno je ciganko kljub dolgemu upiranju zvalila. Šla je ciganka Anča h gospej v mesto. Oblekla jo je v čedno obleko. Noge, ki niso bile nosile nikoli obuvala, so morale v tesne čevljičke. Lasje, ti lasje, ki so ji tako bujno padali brez reda na čelo, rame in čez oči, so morali k brivcu. Ta jih je porezal in lepo počesal. Že vse to je občutila ciganka Anča kot nezaželeno tesnobo, ki jo je ovirala pri vsakem koraku. Ždela je v svoji sobici, misli so ji romale po

gozdu, po njegovih ozkih in vijugastih stezicah, romale so ji skoz zvezdnate noči, ko ji ni bilo treba spati v vroči postelji, ampak je polegala v travi, na mahu ali v šotoru, romale so ji misli v svobodo... Tedaj jo je poklicala gospa in ji naročila, da naj pojde na delo... Vselej, ko je v srcu hitela po gozdu, jo je dramila gospa iz sanj in jim je na ukaz morala dati slovo, izruti jih iz srca in iti na delo. Tedaj se je hrepenenje po svobodi vselej še stopnjevalo. Tako je šlo iz dneva v dan. Gospa, dasi dobra, je ukazovala in z ukazi je rasel v ciganki Anči odpor proti njim. —

Na prvem izprehodu z gospo po okoličih mesteca, ju je vodila pot po položnih gričih ob bregu živo pljuskotajočega potočka. Ciganka Anča se je razveselila narave, sonca, drobnih ptic in prijaznih stezic, ki so vodile v stran od zidov, kjer je morala prebiti liki ptica v kletki nekoliko dni. Radost ji je za gorela vse višje, ni mogla več v počasnem koraku hoditi ob gospejini strani, zdirljala je po gričih in se prekopicavala. Ciganki Anči je zažarelo v črnih očeh in tisti odpor proti vsem ukazom se je spet poostril.

Hodila je spet nekaj časa mirno gospe ob strani. Ali ta mir je bil samo videz. V srcu je gorelo ko še nikoli. Gorelo je tako, da je moralo stopiti najmočnejše verige, ki lahko oklepajo človeško hrepenenje. Z vsakim korakom je težje prenašala te verige.

Ali — iz daljave jo je pozdravljala gozd in ob pogledu nanj je vztrepetala. Kako mogočno tam valovi v hladečem vetru! Neizmeren je, kot je neizmerno Ančino hrepenenje po svobodi. Ko sprejme človeka vase, mu da hoditi, bežati, dirjati koderkoli, kamorkoli, po stezicah ali pa vsekrižem...! Kot človeku želi srce! Delaš v njem, kar hočeš in kadar hočeš, gledaš v sonce ali v zvezde in nihče te ne vzdrami iz sanj. Sam si s seboj in nad teboj le Bog.

V ciganki Anči je ogenj v srcu prikipelel do vrhunca. Ogenj prostosti in hrepenenja po prostranstvu je stopil verige svilenih oblek, tesnih čevljev, porezanih in počesanih las, ozkih zidov in večnih ukazov in ko ni bilo več teh verig in je Anča zagledala tik pred seboj svoj ljubljeni gozd, ni več strpela.

Tedaj je mati polna groze zakričala: »Kateri je bil moj otrok! Povej mi vse te nesreče! Vzemi si ga, vzemi si ga reši nedolžnega! Reši mojega otroka rajši! Nesi ga v božje kraljevstvo! Pozabi na moje solze, pozabi na moje prošnje in na vse, kar sem govorila in storila!«

»Ne razumem te!« se je začudila Smrt. »Ali želiš, da ti vrnem otroka, ali naj ga nesem tja, od koder ni vrnitve?«

Mati je obupano vila roke, padla na kolena in molila k Bogu: »Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi. Tvoja volja, ki je edino najboljša! Ne usliši me! Ne usliši me!

In glava ji je klonila na prsi.

Smrt pa je šla z otrokom v neznano deželo.

Ina Slokanova:

Zima sirot

Zapihal je sever, zapadel je sneg,
s sanmi in smučmi hitite veselo v breg,
vseh dobrih stvari siti,
v tople plaščke zaviti —
in ves dan odmeva po belih poljanah
vaš smeh.

Mi pa molčimo
in z grozo na bele poljane strmimo.
Oh, saj se tako bojimo bojimo
mraza in snega.

Pri nas doma
ne prasketa veselo ogenj v pečeh
in obložena miza nas nikoli ne čaka;
mi nimamo toplih plaščkov, ne smučk in
ne sank,
da bi veselo pozdravili sneg — ;
že davno, davno je zamrl smeh
na naših ustnah.

In ko vi na sankah n smučeh
po belih poljanah drvite,
ko razigrani gradite snežne može, —
hodimo mi po blatnih cestah
od hiše do hiše,
prezblili in lačni,
in prosimo dobre ljudi
za skorjico suhega kruha..

Danilo Gorinšek:

Ciganka Anča

Cigani so najbolj verni, udani otroci narave, njene prostranosti in njene neomejenosti. Cigan je del vesoljne prostosti, je del neugasnega in neukrotnega hrepenenja po neuklenjenosti duha in telesa. Izruj ta drobec vesoljne prostosti in neukrotnega hrepenenja po neuklenjenosti iz celote, — sam zase ne bo živel, umrl bo ali pa se spet spojil s celoto!

Taki so vsi cigani, ki jih zlasti po dolenjskih krajih srečaš na vsak korak in taka je bila tudi ciganka Anča.

Beračila je vedno sama samcata po bujnozeleni okolici prijaznega mesteca ciganka Anča. Drobno, a žilavo dekletce, od solnca še bolj ožganega telesa in ko oglje črnih oči in las. Nekega dne so ji begale oči prav posebno nemirno, boste noge, dasi utrjene, so ji od dolge hoje že skoro krvavele, srce pa jo je gnalo v besnem diru do mesteca: doma ji je mati umirala. Vsa zelišča, vsa mazila, vsa zdravila, ki so jih poznali tudi v teh rečeh iznajdljivi cigani, niso bila pomagala, pa se je ciganka Anča spomnila dobre gospe v mestecu, ki se ji je bila nedavno tega ponudila za pomagavko iz vseh nadlog in težav. Do nje je hitela Anča. —

Vsa upehana je stopila pred dobrotno gospo. Razložila ji je v burnem navalu besed materino bolezen. Hiteli sta skupno do zdravnika in potem v lekarno po zdravila. S ciganko Ančo sta bežala nazaj do matere tudi zdravnik in gospa.

A bilo je prepozno. —

Brez pozdrava in slovesa je zdirjala vanj in v njem izginila. Gospa jo je čakala nekaj ur, a zaman.

Nikdar niso v teh krajih več videli ciganke Ančel — — —

A. Francevič:

Maček

*Poglejte, tam gre sivi maček,
kot sabljo je povzdignil rep,
oprezen mu je vsak koraček,
kot bil bi siromaček slep.*

*A komaj se pokaže cucek
in nekaj jezno zareži,
preplašeno zapiha mucek
in hitro na drevo zbeži.*

*Le doli, doli, sivi maček,
nikar se psa tako ne boj,
opaši sabljo in junaček
nad miši pojdi v hrabri boj!*

Odgovori

11. Tolar Marije Terezije.
12. P rvak v kakšnem sportu.
13. Iz riževe slame.
14. Ob izlivu Save v Donavo.
15. Iz starega Rima: tako so se imenovali pripadniki petega razreda. Ti niso imeli nobene lastnine.
16. Sova, kot vaba za ptiče.
17. Indijci. Arabci so jih pa prinesli v Evropo, zato se tudi imenujejo arabske številke.
18. Rimljani v svojih kopališčih.
19. V Franciji l. 1791.
20. V Južni Afriki

Rešitev božične križanke

- Navpično: 1 Sveti večer, 2 dren, 3 km,
6 Eden, 7 ar, 8 osa, 11 Ena.
Vodoravno: 2 dve, 3 kreda, 4 mete,
5 Nim, 8 oče, 9 sen, 10 karat.

MANICA:

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 22 zlogov: Po-ka-bre-pe-mač-či-za-scl-nev-žre-ček-po-rol-po-žek-ka-kri-na-be-bič-za-kro. 11 besedi! Vsaka beseda mora imeti 5 črk. Besede naj pomenijo:

1. človek, ki služi,
2. moško krstno ime,
3. drevo v gozdu,
4. ime znanega igralca v ljubljanskem gledišču.
5. mladič domače živali,
6. kuhinjska posoda,
7. naziv za malega dečka,
8. ima vladar,
9. ime ptička,
10. nekaj, o čemer ljudje zlasti sedanje čase radi razpravljajo,
11. lovi miši.

Skusite pravilno sestaviti zgornje zloge! Nato postavite besede v vrsto, drugo pod drugo, tako, da bodo tvorile moje iskreno željo za bližnje praznike! Srednje črke, čitane od zgoraj navzdol

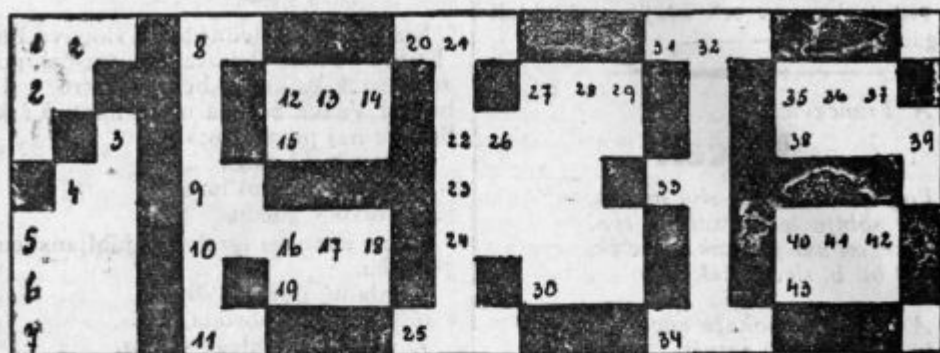
Križanka „Bober“

- Vodoravno: 1. črta; 5. španski ples;
6. morski prehod; 7. glasbilo pesnikov;
8. sorodnica

Navpično: 1. radost otrok; 2. prebivalci zapadnega dela balkanskega polotoka pred prihodom Slovanov; 3. družica; 4. papiga; 5. nevšečna skakalka.

Novoletna križanka

Vodoravno: 1. to si želijo vsi ljudje, 2. osebni zaimek, 4. vol (srbohrvatski), 5. isto ko 1 vodoravno, 6. veznik, 7. kesanje, 8. predlog, 9. pomožni glagol, 10. del neosvobojene domovine, 11. igralna karta, 12. morska žival, 15. ali v srbohr., 19. Italijan, 20. časovna mera, 22. gospoda, 23. žensko krstno ime, 24. Odisejev otok, 25. strupena kača, 27. isto ko 1 vodoravno, 30. otok v Jadranskem morju, 31. dnevni čas, 33. nikalnica, 34. moško krstno ime, 35. osebni zaimek, 38. žensko krstno ime, 40. otok v Jadranskem morju, 43. stara oblika veznika in.

Navpično: 1. svojilni zaimek, 2. veznik, 3. moško krstno ime, 4. gospodarsko orodje, 5. poljska rastlina, 8. ime panonskega kneza, 12. pomožni glagol, 13. staroslovenska pijača, 14. osebni zaimek, 16. kratica v datumih, 17. egipčansko božanstvo, 18. medmet, 21. celina, 26. svetopisemska oseba (Abrahamov brat), 27. obrtnik, 28. Odisejev otok, 29. isto kot 17 navpično, 32. zadnje bivališče pok. kralja Aleksandra, 35. isto kot 13 navpično, 36. nikalnica, 37. veznik, 39. ploščinska mera, 40. osebni zaimek, 41. isto kot 37 navpično, 42. pomožni glagol.

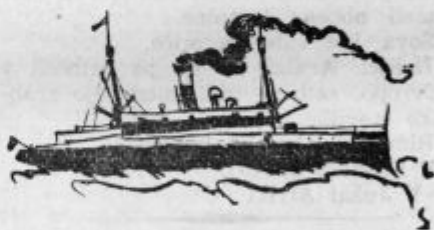
Listnica uredništva

Nov in zanimiv natečaj razpišemo v prvi številki prihodnjega letnika. Opozorite prijatelje in znance na naš list! Nedeljska številka »Jutra« stane z mladinsko prilogo vred samo 2 dinarja. Če vaši starši niso naročniki, jih prosite, da kupijo vsaj nedeljsko številko, v kateri najdete svojega najboljšega prijatelja in tovariša — »Mlado Jutro«!

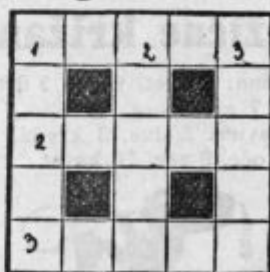
★

Srečno in veselo novo leto želi vsem svojim nečakom in nečakinjam
stric Matie

★

Magični lik

Vodoravno in navpično: 1. brezžični telefon, 2. reka v Sloveniji, 3. suha trava.

